

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. října 2024 odvolání **obžalovaného J. J.**, narozeného XXXXX, a **poškozeného P.L.**, narozeného XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16.5.2024, č. j. 11 T 11/2023-995, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného J. J. a poškozeného P.L. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16.5.2024, č. j. 11 T 11/2023-995, byl obžalovaný uznán vinným přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne 7.3.2022 okolo 18:15 hodin, v Brně, na ulici XXXXX, na předzahrádce domu číslo XXXXX, po předchozí vzájemné rozepři udeřil přesně nezjištěným tupým předmětem s dopadovou hranou o délce nejméně 6 cm zezadu shora do temene hlavy svého bratra P.L., narozeného dne XXXXX, kdy tímto jednáním P.L. způsobil krvácející tržnou ránu na vlasové části temene hlavy o délce 6 cm, zhmoždění hlavy a krční páteře, které si vyžádalo lékařské ošetření v XXXXX a nutnost nasazení krčního límce, přičemž poškozený byl v důsledku utrpeného zranění omezen v obvyklém způsobu života po dobu jednoho až dvou týdnů.
2. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán povinností nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, IČ: 41197518, škodu ve výši 12 119 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný dále zavázán povinností nahradit poškozenému P.L., nar. XXXXX, bytem XXXXX, bolestné ve výši 13 622,04 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl poškozený P.L. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláními obžalovaného J.J. a poškozeného P.L..
4. Pokud jde o opravný prostředek obžalovaného, tento byl v písemné podobě, vyhotoven ve formě dvou podání, přičemž první, které je datováno dnem 29.7.2024, je nutno vyhodnotit jako odvolání blanketní. V něm totiž obžalovaný uvedl pouze tolik, že podává odvolání proti výše naznačenému rozsudku, a to do všech jeho výroků pro nelogičnost, zmatenost a nevyporádání se se všemi důkazy v jeho prospěch.
5. Ve druhém podání, které je datováno dnem 18.8.2024, uvedl obžalovaný J., že soud

prvního stupně rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť neprovedl důkazy, které k prokázání rozhodných skutečností navrhl. Poukázal na to, že vzájemnost rozepře nebyla nikdy, stejně jako jeho nenávist k L., prokázána, pouze předpokládána, a to nestačí. Podle odvolatele L. nemohl být omezen v obvyklém způsobu života, protože ten se prokazatelně nemohl změnit. Pokud se použije logika a důvody, pro které soud zmírnil trest navržený státním zastupitelstvím, musí se tak dívat i na výpovědi L. ohledně zdravotních následků a trest překvalifikovat na přestupek. V další části opravného prostředku pak obžalovaný poukázal na nedostatek důkazů, odmítání provedení důkazů v jeho prospěch, nelogičnost v popisu skutkového děje, což nelze nahradit použitím nejmírnějších sazeb. Výše bolestného i úhrada Všeobecné zdravotní pojišťovny byla z velké části postavena na lživých výpovědích L.. Proto byla důležitá dokumentace lékařů, jejich co nejrychlejší vyslechnutí a kopie CT. Lež o strnulých rukou byla vyvrácena jak soudním znalcem, tak jím předloženým důkazem o nemožnosti rychle vstát ze země bez pomoci rukou. Odvolatel dále akcentoval, že přestože soud alespoň částečně pochopil, že L. může případy fingovat, lhát a soudní, spolu s výkonou, mocí státu používat jako zbraň k dosažení zavrženíhodných a nezákonných cílů proti němu, zabránil pod nedostatečnými záminkami provedení důkazů a objasnění okolností případu. Místo přibrání znalce na mobily jsou soudem vymyšleny verze případu, přestože je zjevné, že L. původně připravoval křivé obvinění z loupeže. Obžalovaný poukázal na to, že jeho výrok o oslnění L. mobilem byl použit ne jako skutek reálný, ale jako demonstrace nereálnosti L. verze. Rozpory a nedostatky z prověrky na místě nebyly ani odstraněny ani vysvětleny. Odvolatel akcentoval, že soudní znalec – zdravotnictví – plně nezavrhl žádnou jeho verzi, tu konečnou ani neznal. Byla potvrzena pouze možnost L. verze, to je ale cílem každého lháře a podvodníka. Podle obžalovaného soud také nereagoval na jeho důkaz, že L. nemohl otevírat schránku tak, jak to popsal, tedy že lhal. Ve schránce též nebyly žádné dokumenty, což se mělo dokázat dotazem na EGD. Nikdo dostatečně neřešil Ukrajince, přestože měli k činu velký motiv. Nebyl dostatečně určen spouštěč – psychologický, který vedl k činu a vůbec nikdo nezkoumal podstatná fakta, která v tomto případě bránila aktivaci jakéhokoliv spouštěče tohoto typu. Znalci nebyli nezávislí. Vedení útoku mírnými prostředky nemá logiku. Prověrka na místě byla nakaširovaná a zfalšovaná. Ve skutečnosti takto útok mohl provést kdokoli. Obžalovaný také v této souvislosti poukázal na to, že neměl k dispozici funkční kopii CD. Vyjasněny také nebyly chyby, omyly a nejasnosti ve výpovědích svědků. Podle obžalovaného soud věděl, že listiny, na základě kterých prokázal jeho násilné chování vůči okolí, jsou kradené L. a účelově neobsahují zprošťující výroky. Stejně tak soud nehodnotil důvody L. beztrestnosti za to, čeho se v tomto případě dopustil. Obžalovaný zdůraznil, že hodnocení důkazů sice zavdává důvod ke snížení trestu, ale nezajišťuje jeho osvobození, ač by mohlo, ale hlavně zajišťuje L., jako křivému svědkovi, beztrestnost a dosažení jím plánovaných hlavních cílů. Odvolatel akcentoval, že antimotiv jeho získání dědictví je zde nelogicky uváděn jako motiv činu. V závěru podaného odvolání obžalovaný uvedl, že vzhledem k velmi nestandardnímu průběhu vyšetřování a vedení procesu, které zastřelo pravý stav věci a vedlo k jeho odsouzení, žádá odvolací soud, aby daný prvoinstanční rozsudek zrušil, případ znovu projednal, provedl jím navržené neprovedené důkazy a osvobodil jej v plném rozsahu.

6. Obžalovaný J. v rámci veřejného zasedání konaném před odvolacím soudem setrval na písemně podaném opravném prostředku včetně závěrečného návrhu. Nad rámec argumentace rozvedené v písemně podaném odvolání uvedl, že začíná být čím dál více přesvědčen, že dané řízení není řízení trestní, ale řízení civilní, navíc nikoliv mezi ním a L., ale mezi třetí osobou, která L. spíše zneužívá a je skrytá v pozadí. Poukázal také na to, že L. jasně řekl, že udělá všechno pro to, aby jej dostal do tepláků a aby přišel ve vězení o život. To řekl i velice brutálním způsobem. Tento cíl naplňuje se železnou pravidelností. Pokud jde o závěrečný návrh, setrval na tom, co je uvedeno v písemně podaném odvolání.

7. K odvolání poškozeného L. obžalovaný uvedl, že se jedná o útok pod falešnou vlajkou ze strany člověka, který jej nenávidí. Požadovaný nárok není dle obžalovaného důvodný, protože trestný čin se nestal. Navíc se jedná o nárok přemrštěný, protože pro něj by tato částka likvidační byla. Poškozenému, který vysoudil dědictví za velice podivných okolností ve výši téměř 100 mil. Kč, jsou tyto peníze totálně na nic. Jedná se pouze o ukázkou jeho nenávisti, a toho, jak jej chce poškodit za každou cenu, když žádnou újmu neutrpěl. Obžalovaný vyslovil přesvědčení, že požadovanou částku poškozený dostat nemá.
8. Opravný prostředek poškozeného P.L. byl zpracován ve formě dvou podání, přičemž první ze dne 18.6.2024 je třeba vyhodnotit jako odvolání blanketní, neboť v něm poškozený uvedl pouze tolik, že podává odvolání proti rozsudku č. j. 11 T 11/2023- 995 vydaném Krajským soudem v Brně, přičemž odůvodnění odvolání doplní.
9. Ve druhém podání, které je datováno dnem 12.8.2024, uvedl poškozený, že jím napadá výrok výše naznačeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byl podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V pasáži označené I. odůvodnění tohoto opravného prostředku poškozený zrekapituloval výrok napadeného rozsudku. V části označené II. uvedl, že má za to, že krajský soud si v rámci rozhodnutí o náhradě škody situaci zdůvodněním uvedeným v bodě 23 odůvodnění rozsudku značně ulehčil. Podle odvolatele, pokud poškozený vnímá jednání obžalovaného, za které byl uznán soudem vinným, jako újmu ve sféře svých osobnostních práv, není dle jeho názoru nucen prokazovat přesnou výši nároku (jako u jiných typů nároku na náhradu škody typu ušlý zisk, majetkovou újmu atd.), ale je na soudu, aby zhodnotil, zda obžalovaný svým úmyslným jednáním způsobil škodu majetkovou a zda požadovaná výše poškozeným je takovému jednání adekvátní. Výši přiměřeného zadostiučinění v penězích v rámci tzv. nemajetkové újmy nelze nikdy předem přesně stanovit a je na rozhodnutí soudu, jak takový nárok posoudí. Prosté odmítnutí bez dalšího odůvodnění však neobstojí. Poškozený uvedl, že se cítí být trestným činem morálně i jinak poškozen. Poukázal na to, že nárok odůvodnil tím, že úmyslným jednáním obžalovaného mu byla způsobena imateriální újma, kterou žádal uhradit v penězích a vyčíslil ji částkou 250 000 Kč, což není částka pro obžalovaného nijak likvidační, když u hlavního líčení tvrdil, že má majetku dost. Poškozený akcentoval, že jak ve své výpovědi, tak ve svých podáních shrnul, jaké příkoří mu bylo v důsledku útoku ze strany obžalovaného způsobeno. Z pohledu času, který uplynul, není dost dobře možné vyčíslit jednotlivé nároky, je ale zjevné, že újma nemajetkového charakteru způsobena byla. Pokud jde o výši nároku, se kterým se připojil, nepokládá jej za nikterak přemrštěný v porovnání s jinými rozhodnutími soudů v obdobných sporech či ve sporech na ochranu osobnosti. Poškozený akcentoval, že uplatnil nárok vůči obžalovanému na náhradu nemajetkové újmy v penězích, která představuje na ztížení společenského uplatnění částku ve výši 100 000 Kč a na náhradě za další nemajetkové újmy částku ve výši 150 000 Kč. Tuto částku lze jistě hodnotit jako subjektivně vyčíslenou, nicméně podle poškozeného nikde nejsou veřejně dostupné jakékoliv determinující tabulky, které by újmu podobného charakteru „objektivizované“ vyčíslily. Poškozený uvedl, že se domnívá, že se v žádném směru nejedná o excesivní částku. V tomto směru je každá osoba značně jinak citlivá na míru zásahu do svého soukromí, a to nejen co se týče intenzity, ale co se týče i obsahu takového zásahu. Poškozený zdůraznil, že v daném směru nemůže vědět, jak citlivý bude soud při hodnocení míry zásahu do jeho soukromí, když intenzitu zásahu vnímal velmi silně a je přesvědčen, že i objektivně byla intenzita významná, respektive, že každá jiná podobná osoba, podobného postavení a podobných názorů, by tento zásah vnímala rovněž stejně intenzivně a možná i výrazněji.

10. Pasáž označenou bodem III. podaného odvolání uvedl poškozený konstatováním, že ačkoliv není běžné, aby se poškozený, s výjimkou výroku týkajícího se nároku na náhradu škody či jiné újmy, vyjadřoval k ostatním částem odůvodnění rozsudku, a ani nepředpokládá, že by se touto pasáží odvolací soud nějak zvlášť zabýval, přesto se musí z morálních důvodů pozastavit nad některými nesprávně zjištěnými závěry soudu, a to především těch, na základě nichž dospěl k nevěrohodnosti jeho výpovědi a které na něj mohou mít do budoucna negativní vliv. V další části této pasáže podaného odvolání pak poškozený poměrně obsáhle poukázal na nesprávnosti a nelogičnosti, kterých se podle jeho mínění dopustil nalézací soud při hodnocení provedených důkazů, zejména při hodnocení jeho vlastní výpovědi a výpovědi obžalovaného. Podle argumentace poškozeného nalézací soud postupoval nesprávně při hodnocení věrohodnosti výpovědi obou aktérů celé věci, tedy jak samotného poškozeného, tak obžalovaného. Stejně tak vyslovil nesouhlas s vývody nalézacího soudu stran vzájemných vztahů, jak jeho samotného, tak především obžalovaného, k jejich dnes již zemřelým rodičům. Vymezil se rovněž vůči argumentaci nalézacího soudu stran existence civilních řízení na základě žalob, které proti obžalovanému podal. V této souvislosti akcentoval, že k podání žalob došlo až po útoku v březnu roku 2022 a že nešlo o žaloby bezdůvodné. Zdůraznil, že nalézacímu soudu rovněž uniklo, že on sám neměl sebemenší motivaci nevyprávět pravdu, když by tím nic nezískal. V rámci petitu podaného opravného prostředku pak poškozený L. navrhl, aby odvolací soud vrátil věc krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.
11. Veřejného zasedání konaného u odvolacího soudu se poškozený, ačkoliv o něm byl řádně vyrozuměn, nezúčastnil.
12. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci svého vyjádření k oběma podaným odvoláním předně uvedl, že ani jedno z nich nemá potenciál k revizi napadeného rozhodnutí. Odvolání obžalovaného je v podstatě zaměřeno do hodnocení důkazů provedeného nalézacím soudem. Hodnotící činnost soudu prvního stupně je jeho výsostnou činností a § 263 odst. 7 tr. ř. stanoví, kdy může do této hodnotící činnosti vstupovat odvolací soud. Podle státního zástupce nalézací soud v dané věci provedl obsáhlé dokazování, a to především s ohledem na přístup obžalovaného i poškozeného, mezi nimiž zcela evidentně panují ne příliš dobré vztahy. Státní zástupce akcentoval, že i státní zastupitelství zvažovalo případné podání opravného prostředku, neboť napadený rozsudek se liší od podané obžaloby. Nicméně případné podané odvolání by, stejně jako v případě podaného odvolání obžalovaného, směřovalo pouze do hodnotící činnosti nalézacího soudu. Pokud obžalovaný označil důkazy, které měly být provedeny a které provedeny nebyly, pak tato argumentace se dle státního zástupce v podstatě kryje s tím, čím se již zabýval nalézací soud v bodě 36 odůvodnění napadeného rozsudku. Zde se krajský soud pečlivě věnuje rozboru odmítnutých důkazů a vysvětluje, proč nepovažoval za nutné, aby dané důkazy byly prováděny. Podle státního zástupce se lze s tímto hodnocením ztotožnit. Podstatné skutečnosti, na nichž vystavěl nalézací soud vinu obžalovaného, lze nalézt v napadeném rozsudku. Hodnotící úvahy nalézacího soudu jsou jasné, zřetelné a logické. Podle názoru státního zástupce je tedy napadený rozsudek v otázce viny i trestu zcela akceptovatelný a zákonný. To platí i ve vztahu k adheznímu výroku, který byl napaden odvoláním poškozeného. Částka, která měla být přiznána, přiznána byla. Pokud jde o další sumu, pak její prokázání by i dle státního zástupce podléhalo dalšímu dokazování, a tudíž byl poškozený s nárokem na tuto částku správně odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Státní zástupce navíc zdůraznil, že částka požadovaná v rámci adhezního řízení v rámci podaného odvolání je neadekvátní závažnosti dané věci. Suma ve výši 250 000 Kč u dané trestné činnosti tak, jak byla objasněna a prokázána, je nad rámec částky očekávatelné. Nalézací soud proto postupoval správně, pokud s touto částkou odkázal poškozeného na řízeních ve věcech občanskoprávních.

13. V rámci závěrečného návrhu pak státní zástupce navrhl, aby obě podaná odvolání byla jako nedůvodná podle § 256 tr. ř. zamítnuta.
14. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, především konstatuje, že oba shora naznačené opravné prostředky byly podány osobami k jejich podání oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a/, d/ tr. ř.). Při podání obou opravných prostředků byla respektována lhůta naznačená v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Rovněž tak lze po přezkoumání obsahu podaných opravných prostředků konstatovat, že tyto splňují náležitosti obsahu odvolání ve smyslu § 249 odst. 1 tr. ř. Zejména z obsahu opravného prostředku obžalovaného J. je zcela zřejmé, že je zaměřen do všech výroků napadeného rozsudku.
15. Odvolací soud tedy z podnětu zmíněných opravných prostředků přezkoumal, podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř., zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly žádným z podaných odvolání vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Nicméně s ohledem na to, co již bylo výše konstatováno stran obsahu opravného prostředku obžalovaného, který je prioritně zaměřen do výroku o vině, nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu ve smyslu § 254 odst. 3 tr. ř. fakticky nikterak omezena, neboť podle zmiňovaného zákonného ustanovení, je-li podáno odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
16. Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, především musí odvolací soud konstatovat, že řízení, ani rozsudek samotný, netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. V daném řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu, ustanovení týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení se spisem. Obžaloba byla podána pro skutek, který je předmětem usnesení o zahájení trestního stíhání a byla tedy z tohoto úhlu pohledu zachována i zásada totožnosti skutku. Důkazy, které byly v tomto řízení provedeny, byly, až na důkazy mající charakter úkonů neodkladných či neopakovatelných, realizovány až po zahájení trestního stíhání. Jedná se tedy z tohoto úhlu pohledu o důkazy procesně relevantní. Nelze rovněž pominout, že obžalovaný měl po dobu důvodů trvání nutné obhajoby po celou dobu řízení obhájce, a tudíž nedošlo ke zkrácení jeho práv na obhajobu. Ani v tomto smyslu tedy nelze činnosti soudu prvního stupně ničeho vytknout.
17. Tyto závěry činí odvolací soud i přesto, že obžalovaný v odůvodnění písemně podaného odvolání uvedl, že dle jeho mínění nebyli znalci činní v daném trestním řízení nestranní. Tuto námitku lze s určitou dávkou benevolence označit za námitku procesního charakteru.
18. V reakci na ni ovšem musí odvolací soud poukázat na skutečnost, že obžalovaný především své tvrzení o údajné nestrannosti znalců (které navíc ani blíže nejmenoval) nikterak podrobněji nespecifikoval. Je tedy pro odvolací soud poněkud obtížné na takto nekonkrétně formulovanou námitku reagovat. Přesto podepsaný soud konstatuje, že z obsahu spisového materiálu nezjistil žádných důvodů, pro které by bylo možno nahlížet na znaleckou činnost všech ve věci činných znalců (MUDr. Ďatko, Ph.D., PhDr. Nour Mohammadi, Mgr. Laurová a MUDr. Nedoma) jako na činnost, která by byla v rozporu se znaleckými standardy či dokonce se zákonem. Všichni znalci vypracovali znalecké posudky v intencích zadání, kterých se jim dostalo a k jejich obsahu byli u hlavního líčení vyslechnuti. Výslechu všech znalců byl navíc obžalovaný osobně přítomen, a měl možnost klást těmto znalcům dotazy. Této možnosti také, jak vyplývá z příslušných protokolů o jednotlivých hlavních líčeních, využil. Zcela zřetelně tedy byla při výslechu všech jmenovaných znalců zachována

zásada kontradiktornosti trestního řízení. Jak pak vyplývá z protokolů o hlavních líčeních, v jejichž rámci byli výše naznačení znalci vyslýcháni, obžalovaný v řízení před nalézacím soudem podobně formulovanou námitku, atakující údajnou absenci nestrannosti těchto znalců, neuplatnil. Odvolací soud tedy ze všech těchto důvodů dospívá k závěru, že zmíněná námitka obžalovaného je nedůvodná.

19. Pokud se týče rozsahu provedeného dokazování, potom podle přesvědčení odvolacího soudu, opřené o obsah spisového materiálu a napadeného rozsudku, nelze soudu prvního stupně vytknout porušení podmínek ustanovení § 2 odstavec 5 tr. ř. Je skutečností, že obžalovaný navrhl u veřejného zasedání, konaného před odvolacím soudem, aby dokazování bylo doplněno, a to jednak opětovným výsledkem poškozeného L., dále výsledkem policistky F., přehráním záznamu o rekonstrukci na místě činu, specifikací pohybu mobilního telefonu poškozeného a vyšetřovacím pokusem k prokázání toho, co se stane s člověkem, který dostane sebemenší impuls. Z důvodů, které budou níže odvolacím soudem rozebrány, má ovšem Vrchní soud v Olomouci za to, že doplnění dokazování v navrhovaném směru je, s ohledem na rozsah a vyznění důkazů doposud ve věci provedených, nadbytečné. Podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně shromáždil dost důkazů a v takové kvalitě, aby na jejich základě mohl být ustálen skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. Odvolací soud samozřejmě nepřehlédl, že obžalovaný již v rámci řízení před nalézacím soudem navrhl obsáhlé doplnění dokazování.
21. V reakci na návrhy na doplnění dokazování, uplatněné obžalovaným J., je třeba především poukázat na to, že recentní judikatura Ústavního soudu stran problematiky rozsahu dokazování stojí dlouhodobě na stanovisku, že obecné soudy nemají povinnost provést veškeré navržené důkazy, jestliže zamítnutí návrhu na doplnění dokazování odůvodní, z provedených důkazů je možno učinit věrohodný závěr o vině a navrhovaný důkaz by tak byl nadbytečný (srovnej I. ÚS 234/04). Stejně tak Ústavní soud v rámci své rozhodovací činnosti vyslovil názor, že při určení náležitého rozsahu prováděného dokazování v trestních věcech musí obecné soudy vycházet zejména z tzv. zásady materiální pravdy. Z pojetí této zásady vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. plyne, že rozsah dokazování nemůže být bezbřehý a soud nemusí vyhovět všem důkazním návrhům stran (III. ÚS 128/06). Konečně lze v judikatuře Ústavního soudu dohledat i názor, že podstatou zásady volného hodnocení důkazů je diskrece soudu, které důkazy je třeba provést a zda a nakolik je potřebné dosavadní stav dokazování doplnit, přičemž je třeba posuzovat taktéž důvodnost návrhu na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů znamená, že zákon nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti a váhu jednotlivých důkazů. Jejich význam se vyjeví až při konečném zhodnocení důkazního materiálu (I. ÚS 1368/09). V daných souvislostech je rovněž možno poukázat na závěry jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího soudu v tom smyslu, že právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám jednotlivých účastníků řízení. Uvedeným právem je zajišťováno „pouze“ právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy (II. ÚS 681/04, 11 Tdo 1086/2020).
22. Budou-li výše rozvedené teoretické premisy, vycházející z judikatury soudu vyšších stupňů, vztaženy na trestní věc obžalovaného J., je třeba především poukázat na to, že z odůvodnění napadeného rozsudku bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že nalézací soud se všemi důkazními návrhy, které obžalovaný v průběhu řízení uplatnil, pracoval, a v bodě 36 odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl, proč se s nimi neztotožnil. Odvolací soud, aniž by znovu rekapituloval argumentaci krajského soudu vtělenou do poslední zmíněného bodu odůvodnění napadeného rozsudku, konstatuje, že se s tam rozvedenými závěry ztotožnil,

a proto na ně odkazuje. Je třeba v obecné rovině říci, že důkazní návrhy vznášené obžalovaným fakticky pouze směřují k tomu, aby nalézací soud zaujal jiný náhled na hodnocení ve věci provedených důkazů, vztahujících se k prokázání toho, co se v době a na místě specifikovaném ve výroku napadeného rozsudku, odehrálo. Naprosto stejný cíl mají zjevně i návrhy obžalovaného na doplnění dokazování, které uplatnil u veřejného zasedání konaném před odvolacím soudem.

23. Odvolací soud, jak vyplývá z protokolu o veřejném zasedání, konaném dne 24.10.2024, usnesením tyto návrhy obžalovaného zamítl.
24. Pokud jde o odůvodnění tohoto postupu, pak je třeba poukázat na to, že opětovného výsledku poškozeného L. se obžalovaný domáhal již v řízení před nalézacím soudem a na tento návrh reagoval již tento soud (srovnej již zmiňovaný bod 36 odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud v podstatě musí pouze zopakovat, že poškozený byl v průběhu řízení vyslechnut opakovaně, a to i v rámci hlavního líčení, jemuž byl přítomen jak obžalovaný, tak jeho tehdejší obhájce. Průběh tohoto výsledku je dokumentován příslušným protokolem. Obžalovaný měl možnost vyjadřovat se k obsahu výpovědi poškozeného a stejně tak mu měl možnost klást otázky. Pokud vyjádření obžalovaného, či jím kladené otázky, cílily zcela mimo předmět daného trestního řízení, nebyly správně ze strany soudu prvního stupně připuštěny. Dle mínění odvolacího soudu, opřené o obsah spisového materiálu, byl poškozený podrobně vyslechnut ke všem aspektům skutkového děje, který byl posléze krajským soudem vtělen do výroku napadeného rozsudku. Tedy ani odvolací soud nevidí žádný důvod pro to, aby byl poškozený L. v této věci znovu vyslýchán. Ve vztahu k navrhovanému výsledku policistky F. je třeba pouze stručně dodat, že odvolacímu soudu není zřejmé, k čemu by měla být příslušná policistka vyslechnuta. Z obsahu spisového materiálu plyne, že se s pravděpodobností limitně hraničící s jistotou jedná o vrchní komisařku M.F., která zpracovávala spisový materiál, který byl posléze podkladem pro řízení před nalézacím soudem. Veškeré jí realizované úkony jsou dokumentovány v tomto spisovém materiálu. K zákonnosti řízení přípravného nevznese obžalovaný fakticky žádných konkrétních námitek, na které by nebylo nalézacím soudem reagováno. Koneckonců ani v rámci svého návrhu na výsledek zmíněné policistky učiněném v rámci odvolacího řízení neuvedl obžalovaný žádné konkrétní skutečnosti, k nimž by měla být tato policistka vyslechnuta. Tedy ani tento návrh na doplnění dokazování neshledává odvolací soud potřebným. Totéž platí i o přehrání záznamu o rekonstrukci toho, co se mělo na místě činu odehrát. Jak se podává z obsahu spisového materiálu, obžalovaný vznášel námitky vůči provedené rekonstrukci již v průběhu řízení před nalézacím soudem, přičemž s těmito námitkami se krajský soud neopomněl vypořádat (opětovně lze odkázat na argumentaci v bodě 36 odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud musí pouze zopakovat, že ani on nevidí důvodů, proč by měl být záznam o této rekonstrukci přehráván znovu, když již k důkazu proveden byl. Stejně tak požadavek obžalovaného na specifikaci pohybu mobilního telefonu poškozeného v době, kdy došlo ke spáchání trestného činu, není požadavkem novým. Svědčí o tom pasáže, vtělené do opakovaně zmiňovaného bodu 36 odůvodnění napadeného rozsudku. Navíc, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, i z rozsudku jako takového, otázkou pohybu mobilního telefonu poškozeného v kritický den se podrobně zabývaly již orgány činné v přípravném řízení (srovnej listiny na č. l. 490, 498, 500, 503–506, 510, 512–537). Výsledek tohoto šetření pak rekapituluje nalézací soud na straně 17 v bodě 32 odůvodnění napadeného rozsudku. Je tedy zjevné, že i této otázce věnoval krajský soud adekvátní pozornost. Odvolací soud tedy nevidí smysluplný důvod, proč by měla být daná problematika řešena znovu. Konečně se podepsaný soud neztotožnil ani s návrhem obžalovaného na provedení vyšetřovacího pokusu na místě činu. Je třeba říci, že rekonstrukce toho, co se na místě činu odehrálo, či mělo odehrát, jak již bylo výše

zdůrazněno, byla v průběhu přípravného řízení provedena a videozáznam, mapující průběh tohoto úkonu trestního řízení, byl k důkazu před nalézacím soudem proveden. Odvolací soud nepřehlédl, že obžalovaný opakovaně vyjadřoval svůj nesouhlas s tím, jak popis skutkového děje prezentoval samotný poškozený, a to i s akcentem na to, že jím prezentovaný popis útoku ze strany obžalovaného nemohl vést k takovým následkům, jak je poškozený popisuje. To je však jedna z nosných linií obhajoby obžalovaného, s níž se, jak vyplývá především z bodu 34 odůvodnění napadeného rozsudku, nalézací soud vypořádal. Odvolací soud tedy neshledává důvodů, proč by mělo být dokazování doplněno vyšetřovacím pokusem k prokázání skutkového děje, když již na tomto místě je možno vyslovit závěr, že této problematice věnoval nalézací soud nadstandardní pozornost. Jeho vývody stran toho, jak skutkový děj proběhl, je možno pokládat za adekvátní.

25. Ze všech shora rozebraných důvodů tedy neshledal odvolací soud potřebu doplňovat dokazování žádným z důkazů, které byly obžalovaným navrženy k provedení v rámci veřejného zasedání, konaného před podepsaným soudem.
26. Jak se podává z odůvodnění opravného prostředku obžalovaného J., tento je prioritně zaměřen do výroku o vině, když fakticky stěžejní námitkou odvolatele je to, že podle jeho názoru soud prvního stupně nesprávně hodnotil ve věci provedené důkazy.
27. V souvislosti s takto formulovanými odvolacími námitkami musí ovšem odvolací soud v obecné rovině uvést, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, který je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. Navíc je nutno poukázat na skutečnost, že ustálená soudní praxe i konstantní judikatura stojí na stanovisku, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav věci správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nalézací soud nevyhodnotil správně důkazy ve věci provedené, může odvolací soud toliko upozornit soud prvního stupně, ve kterých směrech má být řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat. Zásadně však odvolací soud nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu jakékoliv závazné pokyny. Stejně tak je nutno zdůraznit, že ve stávající trestněprávní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., tedy, že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím výsledkem. Navíc je nutno poukázat na dikci ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř., podle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl. Koneckonců i konstantní judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů (srovnej III. ÚS 177/04, I. ÚS 608/06 či I. ÚS 2037/19).
28. Lze tedy říci, že odvolací soud může, pokud se týče hodnotící činnosti soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně eventuelně i vytýkat nalézacímu soudu vady, spočívající toliko v tom, pokud soud prvního stupně případně provede některý důkaz, který posléze nehodnotí, nebo pokud naopak neprovede některý z hodnocených důkazů, popřípadě pokud je hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.

29. Budu-li výše uvedené teoretické premisy vztaženy na trestní věc obžalovaného J., potom odvolací soud musí konstatovat, že podle jeho přesvědčení nalézací soud mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí již zmiňovaná pasáž v bodě 34 odůvodnění napadeného rozsudku. Z ní je dle přesvědčení podepsaného soudu zcela zřejmé, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané, o které důkazy svůj závěr o vině obžalovaného J. trestnou činností, popsanou ve výroku napadeného rozsudku opřel, kterým výpovědím uvěřil a kterým naopak ne a proč. Ze zmíněné hodnotící pasáže je také zcela zřetelně seznatelné, že nalézací soud důsledně pracoval s obhajobou obžalovaného a s touto se vypořádal. Je tedy možno uzavřít, že odůvodnění napadeného rozsudku, zejména jeho hodnotící část, splňuje kritéria ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. S ohledem na výše uvedené lze tedy, v reakci na odvolací námitky obžalovaného, do značné míry odkázat na výše zmíněné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku (I. ÚS 31/12, II. ÚS 583/13, či II. ÚS 2947/08). Takový postup odvolacího soudu je souladný i s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srovnej kupříkladu rozhodnutí ve věci Van de Hurg proti Nizozemsku ze dne 19.4.1994, ve věci Higginsová a další proti Francii ze dne 19.2.1998, případně ve věci Helle proti Finsku ze dne 19.12.1997). Zejména v posledně zmíněné věci Evropský soud pro lidská práva deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak posledně zmíněný soud kupříkladu ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. V daném směru lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího soudu (viz kupříkladu usnesení ze dne 29.9.2016, sp. zn. 4 Tdo 999/2016, či relativně aktuální usnesení ze dne 23.3.2023, sp. zn. 11 Tdo 101/2023).
30. V daných souvislostech cítí odvolací soud ještě povinnost poučit obžalovaného o tom, že orgánem, který je nadán k autoritativnímu hodnocení ve věci provedených důkazů, je nalézací soud. Pokud je pak hodnocení důkazů soudem prvního stupně konformní s podmínkami ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. (jako tomu bylo v projednávané trestní věci), je pak odvolací soud takovým hodnocením důkazů vázán. Odvolací soud v této souvislosti zdůrazňuje, že hodnocení důkazů soudem prvního stupně je nutno vnímat jako zákonné, a především souladné s kritérii § 2 odst. 6 tr. ř., když v hodnotící činnosti krajského soudu nelze shledat prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů. Naopak nalézací soud hodnotil provedené důkazy podrobně, pečlivě a zejména v logickém souladu s jejich obsahem. O tom, že nalézací soud v žádném případě nepracoval s důkazy shromážděnými v přípravném řízení, na jejichž podkladě byla podána obžaloba, mechanicky, svědčí nepochybně i skutečnost, že oproti žalobnímu návrhu podstatným způsobem (a to ve prospěch obžalovaného) upravil popis skutkového děje, což našlo adekvátní odraz i v užití právní kvalifikaci, která je rovněž oproti podané obžalobě pro obžalovaného významně příznivější.
31. Vzhledem k tomu, že, jak již bylo shora zmíněno, odvolací námitky obžalovaného atakují primárně hodnotící činnost nalézacího soudu, která, jak již také odvolací soud výše zdůraznil, byla naopak shledána správnou a zákonnou, je možno v reakci na jednotlivé odvolací námitky, vtělené do odvolání obžalovaného J., primárně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
32. Nad rámec tam rozvedené argumentace cítí odvolací soud povinnost toliko relativně ve stručnosti uvést následující.
33. Z obsahu celého spisového materiálu, jakož i napadeného rozsudku vcelku zřetelně vyplývá, že konflikt mezi obžalovaným J. a poškozeným L. dne 7.3.2022 je do značné míry výslednicí jejich vzájemných konfliktních vztahů, ať již prvotní příčina této ambivalence byla jakákoliv. Již nalézací soud správně poukázal na to, že právě vzájemná animozita mezi obžalovaným a poškozeným mohla mít vliv na to, jak průběh onoho

konfliktu prezentují oba jeho aktéři. To se pak zřetelně odrazilo v koncepci skutkové věty napadeného rozsudku, v níž nalézací soud oproti podané obžalobě, jak již bylo výše zmíněno, upravil popis skutkového děje, a to tak, že z něj vypustil jeho druhou část, která byla podkladem pro právní kvalifikaci jednání obžalovaného daleko závažnějším trestným činem. K těmto závěrům nalézacího soudu, které našly svůj odraz v bodech 33 a 34 odůvodnění napadeného rozsudku, nemá odvolací soud žádných výhrad, a s ohledem na to na ně v plném rozsahu odkazuje. Odvolací soud nemůže souhlasit s tvrzením obžalovaného, že nalézací soud rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když neprovedl důkazy, které byly ze strany obžalovaného navrhovány. K charakteru jím navrhovaných důkazů se vyjádřil v opakovaně zmiňovaném bodě 36 odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud. Rovněž tak odvolací soud ve výše rozvedené pasáži tohoto rozhodnutí vyjádřil názor, proč není třeba doplňovat dokazování důkazy, jichž se domáhal obžalovaný v rámci odvolacího řízení. Nelze tedy mít za to, že by byl nedostatečně zjištěn skutkový stav díky údajnému neprovedení důkazů. Naopak nalézací soud provedl všechny důkazy, které byly potřebné k objasnění skutkového děje tak, jak se posléze odrazil ve výroku napadeného rozsudku. Stejně tak nemůže odvolací soud souhlasit s tím, že nebyly prokázány vzájemné rozeprě či negativní vztah obžalovaného vůči poškozenému. Existence těchto rozeprí je dostatečně mapována výslechy jak obžalovaného, tak poškozeného, jakož i listinnými důkazy, na které adekvátně odkazuje v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud. Mezi nimi je na prvním místě nutno zmínit předchozí odsouzení obžalovaného J. rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne XXXXX, sp. zn. XXXXX, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne XXXXX, sp. zn. XXXXX. Těmito rozhodnutími byl obžalovaný J. uznán vinným ze spáchání fyzického napadení poškozeného L., které bylo právně kvalifikováno jako pokus zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto jednání se obžalovaný J. dopustil 5.11.2012. Stejně tak je pak možno při mapování vzájemných vztahů mezi poškozeným a obžalovaným poukázat na další listiny, které jsou obsahem spisového materiálu, zejména na civilní žaloby, podané ze strany obžalovaného i poškozeného. Tedy o tom, že Krajský soud v Brně správně vyhodnotil vztahy mezi obžalovaným a poškozeným jako krajně narušené, není žádných pochyb. Argument obžalovaného, že poškozený nemohl být omezen v obvyklém způsobu života, neboť svůj způsob života prokazatelně nemohl změnit, je argumentem zcela irrelevantním, neboť obvyklý způsob života se vztahuje k hodnocení újmy na zdraví, která byla poškozenému dle závěrů příslušného znaleckého posudku způsobena. Úvahy obžalovaného, že jeho jednání by mělo být překvalifikováno z trestného činu na přestupek, jsou také zcela mimo realitu, neboť nalézací soud z důvodů, které rozebral v bodě 37 odůvodnění napadeného rozsudku, správně uzavřel, že jednání obžalovaného je třeba po právní stránce kvalifikovat jako trestný čin, konkrétně jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. I odvolací soud souhlasí s argumentací nalézacího soudu, že míra společenské škodlivosti jednání obžalovaného tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku, je natolik vysoká, že nepostačí uplatnění odpovědnosti obžalovaného podle jiného právního předpisu (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku). K argumentaci obžalovaného, týkající se údajného odmítnutí provedení důkazů svědčících v jeho prospěch, se v opakovaně zmiňovaných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil již nalézací soud. Stejně tak své stanovisko k této problematice zaujal v předchozích pasážích tohoto rozhodnutí i odvolací soud. Tvrzení obžalovaného, že poškozený připravoval křivé obvinění z loupeže, zůstalo v rovině spekulací, nemajících žádného odrazu v obsahu spisového materiálu. Odvolací soud nemůže akceptovat ani tvrzení obžalovaného, že soudní znalec (obžalovaný zjevně míní znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. Ďatka, Ph.D.), nevyvrátil žádnou z verzí skutkového děje předkládaných obžalovanými. Jak naopak vyplývá z protokolu o výslechu jmenovaného znalce u hlavního líčení (srovnej č. l. 805 versa

a následující), posledně jmenovaný znalec naopak vyslovil zásadní výhrady prakticky vůči všem verzím údajného průběhu skutkového děje, předkládaných obžalovaným. Navíc k této problematice zaujal stanovisko v rámci hodnotící pasáže odůvodnění napadeného rozsudku i nalézací soud. Odvolací soud konstatuje, že se zcela ztotožnil s argumentačními vývody Krajského soudu v Brně stran toho, že verze skutkového děje předkládané obžalovaným jsou především navzájem rozporné, neboť každá popisuje fakticky jiný mechanismus vzniku zranění poškozeného. V dané souvislosti si krajský soud správně položil otázku, proč obžalovaný soudu předkládá celou sérii dalších možných verzí průběhu skutkového děje, když ve své první výpovědi učiněné v přípravném řízení uvedl, že viděl, jak jeho bratr zakopl ve tmě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, neměl by obžalovaný důvod měnit svá tvrzení o tom, jak ke zranění poškozeného došlo, či mohlo dojít. S ohledem na to i odvolací soud akceptuje závěry nalézacího soudu o nevěrohodnosti jednotlivých verzí průběhu skutkového děje, předkládaných obžalovaným. Tvrzení obžalovaného, že se nalézací soud nevypořádal s tím, že poškozený nemohl otevírat poštovní schránku způsobem, jaký popisoval, a tudíž, že lhal, nemůže v žádném případě otrást správnými závěry nalézacího soudu stran popisu skutkového děje. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že součástí popisu skutkového děje tak, jak je tento vtělen do výroku napadeného rozsudku, nejsou žádné vývody nalézacího soudu týkající se toho, jakým mechanismem, případně z jakých důvodů, se poškozený pokoušel otevřít poštovní schránku, umístěnou na brance vedoucí do zahrady přiléhající k domu na ulici XXXXX v Brně. V daných souvislostech musí odvolací soud znovu poukázat na skutečnost, že krajský soud v žádném případě s důkazy, které byly v průběhu řízení, vedoucím k napadenému rozsudku, provedeny, nepracoval mechanicky, o čemž svědčí již výše zmíněná skutečnost, že nalézací soud ustálil skutkový děj v podobě výrazně odlišné od toho, v jaké podobě bylo jednání obžalovaného popsáno v podané obžalobě. Tato změna pak byla zcela jednoznačně ve prospěch obžalovaného. Stejně tak není pravdou, že by, jak tvrdí obžalovaný „nikdo neřešil Ukrajince“, když tito měli dle obžalovaného k provedení činu zásadní motiv. V této souvislosti je třeba říci, že ani samotný obžalovaný v žádné ze svých výpovědí výslovně neuvedl, že by svými smysly vnímal, že poškozeného napadli Ukrajinci, kteří se v onom výše specifikovaném rodinném domě měli v době činu zdržovat. Pokud jde o obžalovaným tvrzenou nedostatečnost určení psychologického spouštěče, který vedl k činu, potom v této souvislosti je možno odkázat na závěry znaleckých posudků, zpracovaných znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, MUDr. Nedomou a PhDr. Nour Mohammadi. Zejména druhá zmíněná znalkyně v jí zpracovaném znaleckém posudku uvedla, že pokud se obžalovaný dopustil jednání, popsaného ve výroku napadeného rozsudku, pak motivem mohl být nezvládnutý afekt v situaci dlouhodobé frustrující situace. V této souvislosti je třeba poukázat i na další pasáže ze znaleckého posudku znalkyně PhDr. Nour Mohammadi, případně z jejího výsledku. Odvolací soud tím má na mysli skutečnost, že posledně jmenovaná znalkyně charakterizovala osobnost obžalovaného jako výrazně individualistickou, excentrickou, nekonvenční s výraznou potřebou seberealizace a životní aspirace. Stejně tak znalkyně uvedla, že obžalovaný má tendenci k sebeprosazení svých názorů a postojů. Pokud jde o závěry znaleckého posudku znalce MUDr. Nedomy, pak ten uvedl, že obžalovaný trpí smíšenou poruchou osobnosti s dominujícími schizotypálními a paranoidními rysy. Takovouto poruchou trpěl i v době spáchání skutku. Jmenovaný znalec v rámci svého výsledku u hlavního líčení uvedl, že v případě obžalovaného jsou paranoidní rysy charakterizovány zvýšenou vztahovostí. Podle mínění odvolacího soudu je tedy možno reagovat na tvrzení obžalovaného, že nebyl zjištěn psychologický spouštěč jednání, kterého se měl dopustit, odkazem na výše zmiňované znalecké závěry. Dále pak nemůže odvolací soud souhlasit s tvrzeními obžalovaného, zpochybňujícími průběh provedené prověrky na místě činu. V této souvislosti je třeba říci, že zmíněný vyšetřovací úkon, jež byl realizován

dne 18.8.2022, je podrobně zachycen v příslušném protokolu (viz č. l. 67–77). Jak se ze zmíněného protokolu podává, tomuto úkonu byl přítomen, kromě jiných, i tehdejší obhájce obžalovaného JUDr. Staněk. Pokud by ten shledal jakýchkoliv nejasností či snad dokonce nezákonností v průběhu tohoto vyšetřovacího úkonu, nepochybně by zasáhl a jeho případné vyjádření by bylo v protokolu zachyceno. Nic takového ovšem protokol neobsahuje. Tvrzení obžalovaného, že útok mohl provést kdokoliv, pak naráží na soudem prvního stupně provedené hodnocení důkazů, jehož výsledkem je, že pachatelem jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku byl právě obžalovaný. Argument obžalovaného, že soud věděl, že listiny, jimiž mělo být prokazováno jeho násilné jednání, byly poškozeným ukradeny a účelově neobsahují zprošťující výroky, je irelevantní, neboť jak vyplývá z příslušných pasáží odůvodnění napadeného rozsudku, nalézací soud o žádnou ze zmíněných listin svůj závěr o vině obžalovaného trestnou činností, popsanou ve výroku napadeného rozsudku, neopřel. Obžalovaný pak v různých obměnách v odůvodnění napadeného rozsudku naznačuje, že poškozený L. vypovídá křivě, nepopisuje průběh celého konfliktu v souladu s realitou, a podobně. Je třeba říci, že tato rovina námitek obžalovaného opětovně není ničím jiným než jeho nesouhlasem s tím, jak provedené důkazy, tedy i výpověď poškozeného, hodnotí nalézací soud. Jak již nicméně odvolací soud výše zdůraznil, hodnocení provedených důkazů, tedy i výpovědi poškozeného, ze strany nalézacího soudu pokládá za zákonné, a především konformní s podmínkami § 2 odst. 6 tr. ř.

34. Je možno tedy tuto pasáž rozhodnutí odvolacího soudu uzavřít konstatováním, že z důvodů, které byly v tomto rozhodnutí rozebrány, a s přihlédnutím k obsahu zejména hodnotících pasáží napadeného rozsudku, se odvolací soud nemohl ztotožnit s žádnou z argumentačních rovin uvedených v opravném prostředku obžalovaného atakujících zejména údajně nesprávnou hodnotící činnost nalézacího soudu.
35. Pokud se týče otázky právní kvalifikace jednání obžalovaného, potom předně je třeba konstatovat, že explicitních námitek v tomto směru obžalovaný nevznesl.
36. Odvolací soud tedy může relativně stručně konstatovat, že soud prvního stupně nepochybil, pokud jednání obžalovaného J., popsané ve výroku napadeného rozsudku, podřadil pod skutkovou podstatu přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Úvahy nalézacího soudu stran právní kvalifikace se nachází v bodě 37 odůvodnění napadeného rozsudku. Podle mínění soudu odvolacího se soud prvního stupně náležitě vypořádal s jednotlivými znaky uvedeného trestného činu, a to včetně formy zavinění. Správně shledal na straně obžalovaného úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
37. Žádného pochybení pak nebylo shledáno ze strany odvolacího soudu ani ve výroku o uloženém trestu. Jak uvádí krajský soud v bodě 38 odůvodnění napadeného rozsudku, při svých úvahách vyšel ze všech zákonných kritérií, naznačených v ustanovení § 39 tr. zákoníku, když zohlednil též polehčující a přitěžující okolnosti. Odvolací soud akceptuje úvahy nalézacího soudu stran toho, že ve prospěch obžalovaného zohlednil fakt, že jeho jednání předcházelo určité násilí ze strany poškozeného, minimálně v tom rozsahu, kdy se poškozený snažil proti vůli obžalovaného i příslušnic rodiny V. vniknout do pokoje obývaného posledně jmenovanými. Stejně tak ve prospěch obžalovaného zohlednil nalézací soud i způsobený následek, kdy poškozený utrpěl toliko lehké zranění, které se rozsahem svého omezení v obvyklém způsobu života blížilo samé spodní hranici trestní odpovědnosti obžalovaného. Správně shledal na straně obžalovaného i polehčující okolnost v podobě bezúhonnosti, když adekvátně nepřihlédl k předchozímu odsouzení, na které bylo již výše v tomto rozhodnutí poukázáno, neboť došlo k výraznému časovému odstupu. Ani soud odvolací neshledává na straně obžalovaného žádných okolností přitěžujících. S ohledem na tyto skutečnosti se i odvolacímu soudu jeví trest odnětí svobody ve výměře osmi měsíců, tedy dva měsíce nad samotnou spodní hranici zákonem stanovené

trestní sazby ustanovení § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jako trest, který rozhodně nelze označit za nepřiměřený ve smyslu nepřiměřené přísnosti. Odvolací soud akceptuje i argumentaci nalézacího soudu stran toho, že ve věci nebylo dáno důvodů pro to, aby bylo nutno ukládat trest spojený s jeho přímým výkonem. Naopak dosavadní způsob života obžalovaného i okolnosti případu i podle mínění podepsaného soudu umožňují podmíněný odklad uloženého trestu odnětí svobody, a to na dobu, kterou je možno pokládat za adekvátní společenské škodlivosti jednání obžalovaného i charakteru jeho osoby.

38. Pokud se týče výroků učiněných v rámci adhezního řízení, potom obžalovaný se v opravném prostředku vymezil i vůči výroku, kterým byl zavázán k náhradě způsobené škody Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR. V této souvislosti nelze akceptovat jeho tvrzení, že zmíněný výrok byl postaven na lživých výpovědích poškozeného. Je třeba říci, že, jak koneckonců správně uvádí nalézací soud v bodě 39 odůvodnění napadeného rozsudku, poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se včas a zejména řádně připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, která jí vznikla v souvislosti s náklady vynaloženými na léčení poškozeného L.. Zmíněné náklady také řádným způsobem doložila. Nalézací soud správně uzavřel, že způsobenou škodu lze ve smyslu § 2959 občanského zákoníku přičíst v plném rozsahu obžalovanému. Za takové situace je výrok, kterým byl obžalovaný ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. zavázán k náhradě způsobené majetkové škody ve výši 12 019 Kč Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, nutno vnímat jako výrok správný a zákonný.
39. Stejně tak je nutno za správný a zákonný vnímat výrok napadeného rozsudku, kterým byl ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. obžalovaný zavázán povinností nahradit poškozenému P.L. bolestné ve výši 13 622,04 Kč. Opětovně je v této souvislosti nutno poukázat na prokázanou příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a zraněním, které bylo poškozenému způsobeno. Jím požadovaná náhrada bolestného ve shora zmíněné výši pak vyplývá z bodového ohodnocení, které je součástí znaleckého posudku zpracovaného znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. Miroslavem Ďatkem, Ph.D. Za takové situace nelze, než postup soudu prvního stupně, kterým zavázal obžalovaného k náhradě bolestného poškozenému L. ve výši naznačené ve výroku napadeného rozsudku, pokládat za správný a zákonný.
40. Posledním výrokem napadeného rozsudku, který byl realizován v rámci adhezního řízení, je výrok, kterým byl poškozený L. podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Tento výrok byl pak, jak vyplývá z předchozích pasáží tohoto rozhodnutí, napaden odvoláním samotného poškozeného.
41. Odvolací soud se však s argumentací uvedenou v opravném prostředku poškozeného L. neztotožnil.
42. Odvolací soud připouští, že odůvodnění tohoto odkazujícího výroku tak, jak je rozvedeno v bodě 39 odůvodnění napadeného rozsudku, je poněkud kusé.
43. Nad rámec tam rozvedené argumentace je tedy podle mínění odvolacího soudu třeba dodat, že pokud se poškozený domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč jako náhrady za ztížení společenského uplatnění, pak by bylo třeba především vyčkat na uplynutí doby, která by byla dostatečná k objektivnímu posouzení dopadu na život poškozeného a následně pak eventuálně doplnit dokazování příslušným znaleckým posudkem, který by postavil najisto, zda, případně v jakém rozsahu a v jakých oblastech došlo ke ztížení společenského uplatnění poškozeného. V této souvislosti nutno poukázat na to, že k jednání, díky němuž utrpěl poškozený poranění, došlo již na počátku měsíce března roku 2022, tedy před více než dvěma a půl lety. Z vyjádření poškozeného, která tento poskytl v průběhu trestního řízení,

zejména v řízení před soudem, stejně jako v odvolacím řízení, však nevyplývalo, v jakých konkrétních oblastech a jakým způsobem by mělo být ztíženo jeho uplatnění v běžném životě. Tedy nejméně z těchto důvodů nebylo možno bez dalšího doplnění dokazování o nároku na přiznání satisfakce za ztížení společenského uplatnění rozhodnout. Poškozený se dále domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč za další nemajetkovou újmu, kterou sice přesně neoznačil, ale lze se důvodně domnívat, že se jedná o újmu v jeho osobnostních právech tak, jak jsou tato naznačena v ustanovení § 81 a následujících občanského zákoníku. V daných souvislostech lze souhlasit s argumentací poškozeného v tom smyslu, že skutečně neexistují žádné obecné platné tabulky, na jejichž základě by bylo možno kvantifikovat výši újmy, způsobené na osobnostních právech člověka násilným jednáním druhé osoby. Stejně tak je třeba přiznat relevanci tvrzení poškozeného, že v mnoha případech soudy skutečně přiznávají náhradu nemajetkové újmy, způsobené zásahem do osobnostní integrity poškozeného, přičemž takový zásah je vyvolán násilným jednáním druhé osoby. Nicméně i v takovém případě je třeba, aby poškozený, pokud možno co nejpřesněji, popsal, jakým způsobem došlo k zásahu do jeho osobnostních práv a v jaké intenzitě byla tato práva narušena, případně, aby míru tohoto narušení kvantifikoval. Odvolací soud nepřehlédl, že poškozený v rámci svého výslechu před nalézacím soudem uvedl, že po úraze trpí migrénami, případně, že musel delší dobu rehabilitovat. Toto tvrzení však nikterak nedoložil. Navíc nelze než poukázat na samotný charakter jednání, kterým byla poškozenému dle jeho argumentace způsobena nemajetková újma ve formě zásahu do jeho osobnostních práv. Nalézací soud (a dlužno dodat, že správně) právně kvalifikoval jednání obžalovaného jako relativně méně společensky škodlivý trestný čin, což se koneckonců odráží i ve vymezení trestní sazby, uvedené v § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Zákonodárce samotným vymezením tam uvedené trestní sazby dal zcela zřetelně najevo, že se jedná o jednání se spíše menší společenskou škodlivostí. Stejně tak z dokazování realizovaného před nalézacím soudem nevyplývalo, že by následky jednání obžalovaného, a to i v psychické sféře poškozeného, byly jakkoli zásadní. Koneckonců odvolací soud musí znovu zopakovat, že vyjma onoho tvrzení o migrénách, kterými poškozený argumentoval, žádné další negativní projevy v psychickém zdraví nepopisoval.

44. Na základě všech těchto skutečností dospívá i odvolací soud k závěru, že k případnému prokázání zásahu do osobnostních práv poškozeného na základě trestněprávně relevantního jednání obžalovaného popsaného ve výroku napadeného rozsudku, by bylo třeba další dokazování. Takové dokazování by ovšem bylo zcela zřetelně nad rámec trestního řízení a vedlo by k jeho nedůvodnému protahování.
45. Odvolací soud tedy uzavírá toto rozhodnutí konstatováním, že z důvodů, které shora rozebral, dospěl k závěru, že za správný a zákonný je třeba pokládat postup soudu prvního stupně, pokud ten ustálil skutkový děj, který posléze podřadil pod odpovídající ustanovení zvláštní části trestního zákoníku. Za adekvátní a spravedlivý je nutno rovněž pokládat uložený trest. Pochybení nalézacího soudu nebylo shledáno ani v žádném z výroků, které byly učiněny v rámci adhezního řízení.
46. S ohledem na to byla odvolání jak obžalovaného J.J., tak poškozeného P.L. vyhodnocena jako nedůvodná a jako taková byla podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce,

se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 24. října 2024

JUDr. Milan Kaderka v. r.
předseda senátu

Martina
Kulíšková

Digitálně podepsal
Martina Kulíšková
Datum: 2024.11.05
13:48:20 +01'00'